

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 27, 2013

Nummer 27, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1062](#) 29-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1070](#) 29-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1075](#) 29-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1067](#) 29-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1065](#) 29-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1069](#) 29-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1072](#) 29-10-2013

Annotatie

[Botsing van rechtsgebieden: Doorwerking van spontane vernietiging?](#)

mr. J.H.J. Verbaan

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat de inbeslaggenomen geldbedragen kunnen worden aangemerkt als stukken van overtuiging als bedoeld in artikel 552p lid 2 Sv die kunnen dienen om de waarheid aan het licht te brengen in de procedure waarop het rechtshulpverzoek betrekking heeft, is niet toereikend gemotiveerd.

Het middel in de zaak met nr. 13/00428 klaagt over het oordeel van de rechtbank in de beschikking met nr. 12/1754 dat het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van de inbeslaggenomen geldbedragen. Het middel in de zaak met nr. 13/00427 klaagt dat het oordeel van de rechtbank in de beschikking met nr. 12/1712 dat de inbeslaggenomen geldbedragen stukken van overtuiging betreffen onbegrijpelijk is. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het oordeel van de rechtbank dat de inbeslaggenomen geldbedragen van in totaal € 16.000 kunnen worden aangemerkt als stukken van overtuiging als bedoeld in artikel 552p lid 2 Sv die kunnen dienen om de waarheid aan het licht te brengen in de procedure waarop het rechtshulpverzoek betrekking heeft, is niet toereikend gemotiveerd. De middelen klagen daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikkingen maar uitsluitend wat betreft de beslissing omtrent voornoemde geldbedragen, wijst de zaken terug naar de Rechtbank Midden-Nederland, zittingsplaats Utrecht, opdat de zaken in zoverre opnieuw worden behandeld en afgedaan en verwerpt de beroepen voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1069

Zaaknummer: 13/00427 en 13/00428

Wetsartikelen: 552p lid 2 SV

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat uit het feit dat verdachte het slachtoffer in zijn gezicht heeft geslagen met een hand waarin hij een glas had volgt dat bij verdachte sprake was van voorwaardelijk opzet op het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel, getuigt op zichzelf niet van een onjuiste rechtsopvatting. Door de daarop volgende overweging van het hof dat het voor risico van verdachte komt dat hij er mogelijk niet aan heeft gedacht dat hij een glas in zijn hand had toen hij het slachtoffer sloeg, wordt dat oordeel echter onbegrijpelijk gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring wat betreft het (voorwaardelijk) opzet ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft geoordeeld dat uit het feit dat de verdachte het slachtoffer in zijn gezicht heeft geslagen met een hand waarin hij een glas had, volgt dat bij de verdachte sprake was van voorwaardelijk opzet op het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel. Dat oordeel getuigt op zichzelf niet van een onjuiste rechtsopvatting.

Door de daarop volgende overweging van het hof (dat het voor risico van de verdachte komt dat hij er mogelijk niet aan heeft gedacht dat hij een glas in zijn hand had toen hij het slachtoffer sloeg) wordt dat oordeel echter onbegrijpelijk gemotiveerd. Voor zover het hof daarmee tot uitdrukking heeft willen brengen dat de verdachte zich bewust had dienen te zijn van het glas in zijn hand, kan die overweging immers niet bijdragen aan de beslissing dat de verdachte opzettelijk heeft gehandeld. Voor zover het hof daarmee tot uitdrukking heeft willen brengen dat in het midden kan blijven of de verdachte zich bewust was van het glas in zijn hand, geldt dat het hof in zijn overweging daarmee de mogelijkheid zou hebben opengelaten dat de verdachte zich in het geheel niet ervan bewust was dat hij een glas in zijn hand had toen hij het slachtoffer sloeg. De bewezenverklaring is daarom wat betreft het opzet van de verdachte niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en

afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1062

Zaaknummer: 11/04390

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af. Naar de kern genomen wordt in de aanvraag aangevoerd dat de aanvrager ten tijde van het afleggen van zijn bekennende verklaring tegenover de politie in een psychose verkeerde omdat hij last had van ‘stemmen in zijn hoofd’ en dat daarom deze verklaring niet op waarheid berust en dus niet voor het bewijs had mogen worden gebezigd. Het aangevoerde kan niet tot herziening leiden omdat het onvoldoende is onderbouwd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens het eerste lid aanhef en onder c van artikel 457 Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Naar de kern genomen wordt in de aanvraag aangevoerd dat de aanvrager ten tijde van het afleggen van zijn bekennende verklaring tegenover de politie in een psychose verkeerde omdat hij last had van ‘stemmen in zijn hoofd’ en dat daarom deze verklaring niet op waarheid berust en dus niet voor het bewijs had mogen worden gebezigd. Het aangevoerde kan niet het ernstig vermoeden wekken als hiervoor onder 3.1 vermeld omdat het onvoldoende is onderbouwd.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1070

Zaaknummer: 13/03718

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad stelt ECLI:NL:HR:2013:BY3151 en ECLI:NL:HR:2013:705 voorop. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen. De Hoge Raad vernietigt het bestreden arrest voor wat betreft de strafoplegging.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak.

In zijn arrest van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de rechter die een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr, zich ervan dient te vergewissen dat de stappen van de in de terugkeerrichtlijn vastgelegde terugkeerprocedure zijn doorlopen en daarvan in de motivering van zijn beslissing dient blijk te geven. De Hoge Raad heeft aanleiding gezien in zaken waarin de cassatieschriftuur is ingekomen vóór 21 mei 2013 de naleving van deze regels ambtshalve te onderzoeken (vgl. HR 17 september 2013, ECLI:NL:HR:2013:705).

Het hof heeft de verdachte wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen.

Nu de cassatieschriftuur vóór 21 mei 2013 bij de griffie van de Hoge Raad is ingekomen, zal de Hoge Raad het bestreden arrest wat betreft de strafoplegging ambtshalve vernietigen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Bosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1072

Zaaknummer: 12/01274 en 11/05071

Wetsartikelen: 81 Wet RO, 197 (oud) Sv en Terugkeerrichtlijn

RECHTSPRAAK

Het UJD betreffende verdachte biedt geen steun aan 's hofs vaststelling 'dat verdachte in 2009 nog een transactie voor rijden onder invloed van alcohol [heeft] betaald', zodat deze vaststelling niet zonder meer begrijpelijk is. De strafmotivering is evenmin begrijpelijk voor zover inhoudende dat genoemde transactie 'de verdachte er kennelijk niet van [heeft] weerhouden om opnieuw over te gaan tot het plegen van een soortgelijk misdrijf', nu het bewezenverklaarde feit is begaan vóór de datum waarop de transactie zou zijn voldaan.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

De Hoge Raad overweegt als volgt. 'Blijkens een de verdachte betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie van 24 augustus 2011 is de verdachte eerder, te weten in 1999, ter zake van rijden onder invloed van alcohol veroordeeld en heeft hij in 2009 nog een transactie voor rijden onder invloed van alcohol betaald. Deze eerdere veroordeling en transactie hebben de verdachte er kennelijk niet van weerhouden om opnieuw over te gaan tot het plegen van een soortgelijk misdrijf. Hiermee houdt het hof, ten nadele van de verdachte, rekening.

Het hof acht, alles afwegende, een bevestiging van de door de politierechter opgelegde hoofdstraf passend en geboden. Aangezien ter zitting van het hof door de verdachte en het openbaar ministerie aangegeven is dat in deze zaak het rijbewijs van de verdachte niet ingevorderd is (geweest) zal het hof daarom dan ook geen aftrek overeenkomstig artikel 179, zesde lid, van de Wegenverkeerswet 1994 opleggen.'

De vaststelling dat de verdachte 'in 2009 nog een transactie voor rijden onder invloed van alcohol [heeft] betaald', is niet zonder meer begrijpelijk aangezien voormeld uittreksel daarvoor geen steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd. Opmerking verdient nog dat de strafmotivering evenmin begrijpelijk is voor zover deze inhoudt dat bedoelde transactie 'de verdachte er kennelijk niet van [heeft] weerhouden om opnieuw over te gaan tot het plegen van een soortgelijk misdrijf', nu het bewezenverklaarde feit is begaan vóór de datum waarop de transactie zou zijn voldaan. Het middel is terecht

voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1065

Zaaknummer: 12/01026

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht valsheid in geschrift. Uit de inhoud van de bewijsmiddelen, in onderling verband en samenhang beschouwd, heeft het hof kunnen afleiden dat in het logboek in strijd met de waarheid minder asbesturen waren geregistreerd dan in werkelijkheid waren gewerkt.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, onder 3 heeft bewezenverklaard dat de verdachte opzettelijk ‘een formulier logboek van 30 juni 2008, betreffende een asbestsloop in Gilze-Rijen, zijnde een geschrift dat bestemd is om tot bewijs van enig feit te dienen, valselijk heeft opgemaakt, althans heeft vervalst, hebbende zij, verdachte, opzettelijk valselijk en in strijd met de waarheid minder asbesturen geregistreerd dan in werkelijkheid waren gewerkt’.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor zover het middel klaagt dat het hof slechts een gedeelte van het RPS-rapport voor het bewijs heeft gebezigd en dat het hof niet heeft mogen afgaan op mededelingen van werknemers dat golfplaten die na de vrijgave zijn verwijderd asbesthoudend waren, is het tevergeefs voorgesteld. Ingeval de rechter die over de feiten oordeelt het tenlastegelegde bewezen acht, is het aan die rechter voorbehouden om, binnen de door de wet getrokken grenzen, van het beschikbare materiaal datgene tot bewijs te bezigen wat deze uit een oogpunt van betrouwbaarheid daartoe dienstig voorkomt en terzijde te stellen wat hij voor het bewijs van geen waarde acht. Deze beslissing inzake die selectie en waardering, die – behoudens bijzondere gevallen – geen motivering behoeft, kan in cassatie niet met vrucht worden bestreden.

Uit de inhoud van de bewijsmiddelen, in onderling verband en samenhang beschouwd, heeft het hof kunnen afleiden dat in het logboek van [A] in strijd met de waarheid minder asbesturen waren geregistreerd dan in werkelijkheid op 30 juni 2008 waren gewerkt. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1067

Zaaknummer: 12/05128, 12/01650 en 12/01649

Wetsartikelen: WED

RECHTSPRAAK

Het oordeel dat X als ‘levensgezel’ in de zin van artikel 304 Sr kan worden aangemerkt is, in aanmerking genomen dat de gebezigde bewijsmiddelen onvoldoende inhouden omtrent de in nota van wijziging bedoelde aard en hechtheid van de betrekking tussen verdachte en de aangeefster, niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel klaagt dat onder 1 ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd is bewezenverklaard dat de verdachte de mishandeling heeft begaan tegen ‘zijn levensgezel’ als bedoeld in artikel 304 Sr.

Artikel 304 Sr luidt, voor zover hier van belang:

‘De in de artikelen 300-303 bepaalde gevangenisstraffen kunnen met een derde worden verhoogd:

1° ten aanzien van de schuldige die het misdrijf begaat tegen zijn moeder, zijn vader tot wie hij in familierechtelijke betrekking staat, zijn echtgenoot, zijn levensgezel, zijn kind, een kind over wie hij het gezag uitoefent of een kind dat hij verzorgt of opvoedt als behorend tot zijn gezin.’

De toelichting bij de nota van wijziging bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de Wet van 22 december 2005, Stb. 2006, 11 (Wet tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht en de Wegenverkeerswet 1994, in verband met de herijking van een aantal wettelijke strafmaxima) houdt onder meer in:

‘Met het begrip «levensgezel» wordt aangesloten bij de algemene aanwijzingen voor de regelgeving (AR 72a), waarin dit begrip is aangewezen voor twee meerderjarigen die, anders dan als elkaars echtgenoot, «met elkaar een nauwe persoonlijke betrekking onderhouden». Het begrip komt momenteel in ongeveer tien andere wetten voor – o.a. het Burgerlijk Wetboek, het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, de Faillissementswet en de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens –, vaak naast de begrippen echtgenoot en

geregistreerde partner.

Bij de beoordeling of sprake is van een «levensgezel» zijn de volgende aspecten van belang:

- of sprake is van een gemeenschappelijke huishouding
- de duur van de gemeenschappelijke huishouding
- of er een relatie van affectieve aard is, en met name
- of betrokkenen kennelijk uitgaan van een nauwe lotsverbondenheid.

Doorslaggevend is in het begrip «levensgezel» evenwel, als gezegd, de nauwe persoonlijke betrekking van een zekere hechtheid. Het moet gaan om een relatie die qua hechtheid vergelijkbaar is met die tussen echtgenoten of geregistreerde partners. Deze is niet per se met het enkele feit van het samenwonen gegeven en vereist ook niet per se dat betrokkenen met elkaar samenwonen' (Kamerstukken II, 2002/03, 28 484, nr. 5, p. 5).

In aanmerking genomen dat de gebezigde bewijsmiddelen onvoldoende inhouden omtrent de in voormelde toelichting bedoelde aard en hechtheid van de betrekking tussen de verdachte en de aangeefster, is het oordeel dat [betrokkene 1] als 'levensgezel' in de zin van artikel 304 Sr kan worden aangemerkt, niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1075

Zaaknummer: 11/05456

Wetsartikelen: 304 onder 1 Sr

ANNOTATIE

Botsing van rechtsgebieden: Doorwerking van spontane vernietiging?

mr. J.H.J. Verbaan

1. Inleiding

In het onderhavige geval is sprake van een botsing van twee rechtsgebieden, te weten het bestuursrecht, waarvoor de Algemene Wet Bestuursrecht als het vigerend wettelijk kader dient en het strafprocesrecht, waarbij het geldende wettelijk kader in beginsel door het Wetboek van Strafvordering wordt gevormd. In het strafprocesrecht heeft te gelden dat het stelsel van rechtsmiddelen een gesloten stelsel is. Dat brengt mee dat bij wet is bepaald of een rechtsmiddel kan worden ingesteld en, indien dat het geval is, de wijze waarop en de termijn waarbinnen dat rechtsmiddel kan worden ingesteld en ingetrokken. Dat laatste kan, zo volgt uit het bepaalde in artikel 453 Sv, uiterlijk tot de aanvang van het hoger beroep of bezwaarschrift door degene door wie het rechtsmiddel is aangewend. Indien afstand wordt gedaan brengt dat mee dat ook van de bevoegdheid om opnieuw een rechtsmiddel aan te wenden afstand wordt gedaan.

Het bestuursrecht bepaalt met betrekking tot de spontane vernietiging in artikel 10:35 Awb dat vernietiging slechts kan geschieden wegens strijd met de wet of het algemeen belang. Het betreft hier een vorm van repressief bestuurlijk toezicht. Dat wil zeggen toezicht gericht op de interne organisatie van de overheid. De vernietiging van een besluit strekt zich, zo volgt uit het bepaalde in artikel 10:42 Awb, uit tot alle gevolgen waarop het was gericht. Bepaalde rechtsgevolgen van het besluit dat wordt vernietigd kunnen geheel of ten dele in stand blijven indien dat in het vernietigingsbesluit wordt bepaald, zo stelt het tweede lid. Uit de literatuur kan worden afgeleid dat het vernietigen van besluiten niet gebonden is aan een termijn. De Hoge Raad moet in deze zaak een oordeel vellen over de doorwerking van het vernietigingsbesluit dat de vernietiging van het besluit tot intrekken van het hoger beroep inhield. Met andere woorden brengt die vernietiging ook de vernietiging van de intrekking van het hoger beroep en daarmee de afstand tot het opnieuw instellen van hoger beroep met zich.

2. De omstandigheden

In het onderhavige geval is het Stadsdeel Amsterdam-Noord bij vonnis van 23 november veroordeeld tot een geldboete van 10.000 euro voor het 'handelen in strijd met een voorschrift, gesteld bij artikel 10.1 Wet milieubeheer, opzettelijk begaan en begaan door een rechtspersoon'. Het Stadsdeel is vervolgens door het hof niet-ontvankelijk verklaard in het daartegen ingesteld hoger beroep. Daarbij werd onder meer overwogen dat namens het Stadsdeel op 4 december 2009 hoger beroep is ingesteld tegen de veroordeling. Vervolgens op 8 december 2009 door het bestuur van het Stadsdeel een besluit is genomen tot intrekking van het hoger beroep en daartoe een volmacht aan een van haar ambtenaren heeft verleend. Hetgeen resulteerde in het opmaken van een akte van intrekking van het hoger beroep op 11 december 2009. Op 10 mei 2010 wordt het intrekkingbesluit van het Stadsdeel Amsterdam-Noord vervolgens door het College van Burgemeester en Wethouders van de Gemeente Amsterdam vernietigd. De verdediging stelt op de zitting van het hoger beroep dat de intrekking derhalve niet rechtsgeldig is geschied. Vernietiging van het besluit tot intrekking heeft terugwerkende kracht en betekent dat het besluit van 8 december moet worden geacht nooit te zijn genomen. Dat brengt mee, zo stelt de verdediging, dat de intrekking is uitgevoerd door een achteraf ongemachtigde ambtenaar en ongeldig is en zij stelt cassatie in over het oordeel van het hof dat het hoger beroep rechtsgeldig is ingetrokken.

3. Beoordelingskader

Het hof hanteert als uitgangspunt dat het stelsel rechtsmiddelen een gesloten stelsel is. Hetgeen meebrengt dat bij wet is bepaald of een rechtsmiddel kan worden ingesteld en ingetrokken. Deze bepalingen zijn van openbare orde. Artikel 453 Sv bepaalt dat een eenmaal ingesteld rechtsmiddel uiterlijk tot de aanvang van de behandeling van het beroep kan worden ingetrokken. Voorts volgt uit de bepaling dat intrekking van het hoger beroep afstand meebrengt van de bevoegdheid het rechtsmiddel opnieuw aan te wenden.

4. Toepassing van het beoordelingskader in het onderhavige geval

Het hof leidt uit dat beoordelingskader af dat op een intrekking van het rechtsmiddel derhalve niet kan worden teruggekomen en acht het dan ook onverenigbaar met het gesloten stelsel van rechtsmiddelen dat op deze intrekking van het hoger beroep wordt teruggekomen nu is vastgesteld dat het hoger beroep op 11 december onherroepelijk is ingetrokken. De door de raadvrouw aangevoerde omstandigheden doen volgens het hof aan dit oordeel niet af.

5. De Hoge Raad kiest behoudens bijzondere omstandigheden voor het gesloten stelsel

De Hoge Raad stelt dat het intrekken van hoger beroep tot gevolg heeft dat het desbetreffende

vonnis onherroepelijk wordt en niet meer kan worden aangetast. Dit is slechts anders indien bijzondere omstandigheden aanleiding geven tot het oordeel dat de intrekking van het hoger beroep – en de daarmee gedane afstand – niet kan gelden als intrekking van het hoger beroep in de strafvorderlijke zin. Het oordeel van het hof dat de vernietiging van het besluit zo'n bijzondere omstandigheid niet oplevert geeft geen blijk van een onjuiste opvatting en is toereikend gemotiveerd.

6. Geen principiële uitspraak

In de onderhavige zaak lijkt de Hoge Raad de beoordeling van de botsende rechtsgebieden uit de weg te gaan door te verwijzen naar het gesloten stelsel van rechtsmiddelen in het strafproces en aan te geven dat slechts bijzondere omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een ander oordeel omtrent de geslotenheid van het stelsel. Het oordeel dat die in het onderhavige geval niet aanwezig zijn, geeft geen antwoord op voorliggende principiële vraag die betrekking heeft op de doorwerking van de spontane vernietiging van het besluit in het strafproces.

Vooropgesteld moet worden dat die vraag ook niet eenvoudig te beantwoorden is. Als uitgangspunt kan de overheid als publiekrechtelijk rechtspersoon slechts aansprakelijk worden gesteld voor niet-exclusief aan de overheid opgedragen taken. In andere gevallen kan überhaupt geen vervolging tegen de overheid worden ingesteld. Nadat beoordeeld is dat het hier niet om een exclusief aan de overheid opgedragen taak ging, dient vervolgens te worden vastgesteld of een bestuurlijke vernietiging kan doorwerken in het stelsel van strafprocesrechtelijke rechtsmiddelen. Het lijkt erop alsof de Hoge Raad in dit geval geen beantwoording van die vraag wil geven en het fundamentele geschil in het midden laat.